

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 31 stycznia 2020r.

Sąd Rejonowy w Wolsztynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Grzegorz Jankowiak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Monika Rybarczyk

w obecności oskarżyciela: ./.

po rozpoznaniu w dniach 5-09-2018r., 10-04-2019r., 22-05-2019r., 22-01-2020r. sprawy przeciwko

M. K.

synowi S. i K. z domu F.

urodzonego (...) w W.

obwinionego o to, że:

I. Będąc właścicielem w firmie (...) (...)-(...) W., (...) w firmie (...) (...)-(...) W., (...) do dnia 31-01-2018r. od naliczonych i wypłaconych wynagrodzeń nie odprowadzał składek na Fundusz Pracy za sierpień 2017r. w kwocie 351,22 zł od dnia 16.09.2017r., za wrzesień 2017r. w kwocie 315,02 zł od dnia 17.10.2017r., za październik w kwocie 315,02 zł od dnia 16.11.2017r.,

tj. za wykroczenie z art. 122 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. 2017r. poz. 1065 ze zm. oraz z 2017r. poz. 1428) w zw. z art. 104 i 107 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. 2017r. poz. 1065 ze zm. oraz z 2017r. poz. 1428), art. 47 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017r. poz. 1778);

II. Będąc właścicielem w firmie (...) (...)-(...) W., (...) w firmie (...) (...)-(...) W., (...) od dnia 01.08.2017r. do dnia 23.11.2017r. nie odbył szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy w zakresie niezbędnym do wykonywania ciężących na nim obowiązków,

tj. za wykroczenie z art. 283 §1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962) w zw. z art. 237³ §2¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962), §14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. Nr 180, poz. 1860 ze zm. oraz z 2007r. Nr 196, poz. 1420);

III. Będąc właścicielem w firmie (...) (...)-(...) W., (...) w firmie (...) (...)-(...) W., (...) od dnia 01.08.2017r. do dnia 23.11.2017r. nie wyznaczył pracowników do udzielenia pierwszej pomocy,

tj. za wykroczenie z art. 283 §1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962) w zw. z art. 209¹ §1 pkt 2a ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962);

IV. Będąc właścicielem w firmie (...) (...)-(...) W., (...) w firmie (...) (...)-(...) W., (...) od dnia 01.08.2017r. do dnia 23.11.2017 r. nie wyznaczył pracowników do wykonywania działań w zakresie zwalczania pożarów i ewakuacji pracowników,

tj. za wykroczenie z art. 283 §1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962) w zw. z art. 209¹ §1 pkt 2b ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962);

V. Będąc właścicielem w firmie (...) (...)-(...) W., (...) w firmie (...) (...)-(...) W., (...) od dnia 01.06.2017r. do dnia 15.11.2017r. dopuścił do pracy bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku pracownika D. W.,

tj. za wykroczenie z art. 283 §1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962) w zw. z art. 229 §4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962);

VI. Będąc właścicielem w firmie (...) (...)-(...) W., (...) w firmie (...) (...)-(...) W., (...) od dnia 23.11.2017r. do dnia 02.01.2018r. utrudniał działalność organu Państwowej Inspekcji Pracy poprzez to, że nie przedstawił żądanej przez inspektora pracy dokumentacji dotyczącej zatrudnienia pracowników oraz nie zgłaszał się na wezwania organu Państwowej Inspekcji Pracy,

tj. za wykroczenie z art. 283 §2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962) w zw. z art. 207 §2 pkt 6 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962), art. 23 ust 1 pkt 3, 4, 5, 6, art. 27 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2017r. poz. 786 ze zm. z 2017r. poz. 962);

o r z e k a:

1. obwinionego **M. K.** uniewinnia od popełnienia czynów opisanych w punkcie **II** i **V** części wstępnej wyroku i w tym zakresie kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

2. obwinionego **M. K.** uznaje za winnego tego, że:

a) będąc właścicielem w firmie (...) (...)-(...) W., (...) od naliczonych i wypłaconych wynagrodzeń nie odprowadzał składek na Fundusz Pracy za sierpień 2017r. w kwocie 351,22 zł od dnia 16.09.2017r. do dnia 13.11.2017r., za wrzesień 2017r. w kwocie 315,02 zł od dnia 17.10.2017r. do dnia 13.11.2017r., za październik w kwocie 315,02 zł od dnia 16.11.2017r. do dnia 8.12.2017r., tj. wykroczenia z art. 122 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. 2017r. poz. 1065 ze zm. oraz z 2017r. poz. 1428) w zw. z art. 104 i 107 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. 2017r. poz. 1065 ze zm. oraz z 2017r. poz. 1428), art. 47 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017r. poz. 1778);

b) będąc właścicielem w firmie (...) (...)-(...) W., (...) od dnia 01.08.2017r. do dnia 23.11.2017r. nie wyznaczył pracowników do udzielenia pierwszej pomocy, tj. wykroczenia z art. 283 §1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962) w zw. z art. 209¹ §1 pkt 2a ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962);

c) będąc właścicielem w firmie (...) (...)-(...) W., (...) od dnia 01.08.2017r. do dnia 23.11.2017r. nie wyznaczył pracowników do wykonywania działań w zakresie zwalczania pożarów i ewakuacji pracowników, tj. wykroczenia z art. 283 §1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz.

962) w zw. z art. 209¹ §1 pkt 2b ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962);

d) będąc właścicielem w firmie (...) (...)-(...) W., (...) od dnia 23.11.2017r. do dnia 02.01.2018r. utrudniał działalność organu Państwowej Inspekcji Pracy poprzez to, że nie przedstawił żądanej przez inspektora pracy dokumentacji dotyczącej zatrudnienia pracowników oraz nie zgłaszał się na wezwania organu Państwowej Inspekcji Pracy, tj. wykroczenia z art. 283 §2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962) w zw. z art. 23 ust 1 pkt 3 i 5 oraz art. 27 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2017r. poz. 786 ze zm. z 2017r. poz. 962);

i za to na podstawie art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1040) w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierza mu łącznie karę 1500 tysiąca pięciuset 00/100) złotych grzywny;

3. na podstawie art. 118 § 4 k.p.w. w zw. z § 2 i § 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. 2017 poz. 2467) i art. 3 pkt 1 w zw. z art. 21 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r.) zasądza od obwinionego 120 zł tytułem zwrotu wydatków postępowania i wymierza opłatę w wysokości 150 zł.

sędzia Grzegorz Jankowiak

UZASADNIENIE

M. K. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) od 7 stycznia 2005 roku. Przedmiotem działalności gospodarczej prowadzonej przez M. K. jest działalność w zakresie inżynierii i związane z nią doradztwo techniczne. Ponadto M. K. pełni funkcję biegłego sądowego.

W dniu 6 maja 2013 r. M. K. zawarł z D. G. umowę o pracę, na podstawie której D. G. (1) świadczy pracę na stanowisku pracownika biurowego- analityka. Od 24 listopada 2014 r. we firmie zatrudniona została P. N. na stanowisku asystenta biegłego. Następnie w dniu 18 stycznia 2014 r. pracę na stanowisku specjalisty do spraw sprzedaży i organizacji szkoleń i kursów rozpoczęła A. P.. W grudniu 2015 roku o zatrudnienie u M. K. na stanowisko grafika-projektanta ubiegał się D. W.. 15 grudnia 2015 roku przedłożył wszystkie niezbędne dokumenty wymagane przez M. K.. W związku z tym, jeszcze w tym samym dniu M. K. skierował D. W. na wstępne badanie profilaktyczne. Na podstawie badania w dniu 17 grudnia 2015 r. lekarz medycyny pracy wydał orzeczenie lekarskie nr (...), w którym orzekł zdolność D. W. do wykonywania pracy na stanowisku grafik-projektant, wobec braku przeciwwskazań zdrowotnych. Niniejsze orzeczenie było ważne do 17 grudnia 2018 r. Na podstawie złożonych przez D. W. dokumentów wraz z orzeczeniem lekarskim nr (...), D. W. został zatrudniony w dniu 13 czerwca 2016 roku na stanowisku grafik-projektant. Następnie do pracy w dniu 12 grudnia 2016 roku do pracy został przyjęty również S. S. na stanowisko pracownika biurowego.

W dniu 9 stycznia 2017 r. wyżej wymienieni pracownicy odbyli szkolenie z pierwszej pomocy przedmedycznej. Niemniej M. K. nie wyznaczył przeszkolonych pracowników odpowiedzialnych za udzielanie pierwszej pomocy. Wyżej wymienieni pracownicy zostali poddani również szkoleniu z zakresu BHP. Niniejsze szkolenie pracownicy odbyli w dniach: 6-7 października 2014 r.- w przypadku D. G., 21 listopada 2015 r. – w przypadku P. N., 14 stycznia 2017 r. – w przypadku A. P., 9-10 czerwca 2017 r. – w przypadku D. W., 14 grudnia 2016 r.- w przypadku S. S.. Niemniej M. K. nie wyznaczył pracowników do wykonywania działań w zakresie zwalczania pożarów i ewakuacji pracowników. M. K. również odbył szkolenie w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy w dniu 16-17 października 2017 r. w zakresie niezbędnym do wykonywania obowiązków ciążyących na nim jako pracodawcy.

Za wyżej wymienionych pracowników pracodawca naliczył składki na Fundusz Pracy za sierpień 2017 r. w kwocie 351,22 zł, za wrzesień 2017 r. w kwocie 315,02 zł, za październik 2017 r. w kwocie 315,02 zł. W dniu 13 listopada 2017 roku M. K. dokonał wpłaty na Fundusz Pracy za sierpień 2017 r. w kwocie 363 zł oraz za wrzesień 2017 roku w kwocie 325,32 zł. Z kolei w dniu 8 grudnia 2017 roku M. K. dokonał wpłaty za październik 2017 roku w kwocie 325,32 zł.

W dniu 31 października 2017 r. inspektor pracy, działający w ramach terytorialnej właściwości Okręgowego Inspektoratu Pracy w P., podjął kontrolę w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez M. K.. Ze względu na charakter wykonywanej przez M. K. pracy, inspektor pracy nie zastał go na miejscu. Niemniej inspektorowi udało się z nim nawiązać kontakt telefoniczny, podczas którego ustalili, że inspektor pozostawi pracownikowi P. N. wykaz dokumentów niezbędnych do przeprowadzenia kontroli, które M. K. zobowiązał się przedstawić w dniu 10 listopada 2017 r.

Jednakże w dniu 10 listopada 2017 r., P. N. skontaktowała się telefonicznie z inspektorem pracy i poinformowała, że dokumenty nie zostały przez pracodawcę przygotowane. W związku z tym, inspektor pracy ustalił kolejny termin przeprowadzenia czynności kontrolnych w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez M. K., przypadający na dzień 14 listopada 2017 r.

W dniu 14 listopada 2017 r. w toku przeprowadzenia czynności kontrolnych przez inspektora pracy, M. K. przedłożył inspektorowi tylko część dokumentacji i zobowiązał się dostarczyć brakujące dokumenty w siedzibie Państwowej Inspekcji Pracy w L. w dniu 23 listopada 2017 r.

W dniu 23 listopada 2017 r. M. K. nie dostarczył brakujących dokumentów, jak również nie poinformował inspektora pracy o przyczynie niestawiennictwa. W kolejnych dniach inspektor pracy podjął próby nawiązania telefonicznego kontaktu, lecz M. K. nie odbierał telefonu ani nie oddzwaniał. Dopiero 1 grudnia 2017 r. M. K. skontaktował się telefonicznie z inspektorem pracy i poinformował go, że nadal nie posiada dokumentów niezbędnych do zakończenia kontroli i nie potrafi podać terminu ich przedstawienia. W następnych dniach, inspektor pracy ponownie podjął próby nawiązania kontaktu z M. K. lecz bezskutecznie. W związku z tym, 12 grudnia 2017 r. inspektor pracy skierował do M. K. za pośrednictwem poczty elektronicznej oraz operatora pocztowego wezwanie do stawienia się w Państwowej Inspekcji Pracy w L. w dniu 18 grudnia 2017 r. Niniejsze wezwanie odebrała P. N. jako osoba upoważniona do odbioru korespondencji w dniu 15 grudnia 2017 r. Niemniej w wyznaczonym dniu M. K. również nie stawił się i nie poinformował o przyczynie niestawiennictwa. Wobec tego, inspektor pracy ponownie skierował do M. K. wezwanie do stawienia się w Państwowej Inspekcji Pracy w L. w dniu 2 stycznia 2018 r. W odpowiedzi na wezwanie w dniu 27 grudnia 2017 r. M. K. zwrócił się do inspektora pracy z propozycją przesłania odpowiednich dokumentów za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniach 2-3 stycznia 2018 r. Inspektor pracy przystał na propozycję M. K.. Jednak w podanym przez siebie terminie M. K. nie przesłał dokumentów, jak również nie stawił się osobiście w Państwowej Inspekcji Pracy w L.. W związku z tym, do M. K. skierowano kolejne wezwanie osobistego stawiennictwa w Państwowej Inspekcji Pracy w L. w dniu 9 stycznia 2018 r., które zostało odebrane przez P. N. 5 stycznia 2018 r. Mimo kolejnego wezwania, M. K. nie stawił się we wskazanym terminie. W dniu 10 stycznia 2018 r. M. K. powiadomił inspektora w wiadomości tekstowej SMS, że wezwanie do stawiennictwa w dniu 9 stycznia 2018 r. otrzymał dopiero dzisiaj i zobowiązał się jednocześnie do przekazania dokumentacji za pośrednictwem poczty elektronicznej do dnia 11 stycznia 2018 r. W dniu 11 stycznia 2018 r. dokumenty nie zostały przekazane. Następnego dnia inspektor pracy poinformował M. K. za pośrednictwem poczty elektronicznej o wysłaniu do niego wezwania do osobistego stawiennictwa w dniu 15 stycznia 2019 r. W dniu 15 stycznia 2019 r. M. K. za pośrednictwem poczty elektronicznej poinformował inspektora pracy, iż ze względu na obowiązki służbowe nie stawi się w Państwowej Inspekcji Pracy w L.. Jednocześnie zaproponował kolejne trzy terminy w styczniu, w których możliwe jest jego przybycie do siedziby Państwowej Inspekcji Pracy w L.. Inspektor przychylił się do wniosku M. K. i przystał na termin stawiennictwa M. K. w Państwowej Inspekcji Pracy w L. w dniu przez niego zaproponowanym, tj. 25 stycznia 2018 r. Niemniej w dniu 25 stycznia 2018 r. pracodawca nie stawił się na wezwanie w Państwowej Inspekcji Pracy w L.. Jeszcze w tym samym dniu pracownik M. P. N. telefonicznie poinformowała inspektora pracy o przyczynie nieobecności M. K. (pilny wyjazd). Wobec tego inspektor pracy wyznaczył kolejny termin stawiennictwa M. K., przypadający na dzień 31 stycznia 2018 r., o który to termin P. N. przyjęła do wiadomości. Ponadto inspektor pracy wysłał wezwanie do M. K. za pośrednictwem operatora pocztowego oraz elektronicznej poczty. Tego dnia M. K. stawił się w Państwowej Inspekcji Pracy w L..

Obwiniony M. K., syn S. i K. zd. F., ma 41 lat. Żonaty. Ma na utrzymaniu dziecko w wieku 12 lat. Prowadzi własną działalność gospodarczą. Uzyskuje miesięczny dochód w wysokości 5000-10000 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- protokołu kontroli z zał. (k. 7-11 akt)
- pisma Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. (k. 57 i 59 akt)
- protokołu uczestnictwa w szkoleniu z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy (k. 84-85 akt)
- zaświadczenia o ukończeniu szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (k. 97 akt)
- częściowych wyjaśnień obwinionego (k. 41-42 akt)
- zeznań świadka M. J. (k. 42-44 akt)
- zeznań świadka I. B. (k. 76 akt)
- zeznań świadka P. N. (k. 77-78 akt)
- zeznań świadka A. P. (k. 78 akt)
- zeznań świadka D. G. (k. 78-79 akt)
- zeznań świadka D. W. (k. 79-80 akt)
- zeznań świadka S. S. (k. 80 akt)
- zeznań świadka E. W. (k. 102-103 akt)
- zeznań świadka J. G. (k. 15-16 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim o sygn. II Ko 11/19)
- regulaminu pracy w wersji zaktualizowanej 21.01.2013 r. (załącznik do akt)
- listy osób uczestniczących w szkoleniu z pierwszej pomocy przedmedycznej (załącznik do akt)
- dokumentacji podstawowych zasad udzielania pierwszej pomocy przedmedycznej (załącznik do akt)
- dokumentacji oceny ryzyka zawodowego na konkretnym stanowisku (załącznik do akt)
- akt osobowych (załącznik do akt)

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zarówno obwiniony **M. K.**, nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu wykroczeń. Po przeprowadzeniu analizy wyjaśnień obwinionego i skonfrontowaniu ich z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, bez nadawania któremukolwiek w nieuzasadniony sposób uprzywilejowanej pozycji nad innymi, Sąd uznał, że wyjaśnienia złożone przez obwinionego w zakresie, w jakim dotyczyły okoliczności bezspornych i nie pozostawały w sprzeczności z poczynionymi dotąd ustaleniami faktycznymi, zasługują na przymiot wiarygodności i jako takie mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. W pozostałym zakresie Sąd nie dał im wiary i uznał je za realizację przyjętej przez obwinionego linii obrony. Należy pamiętać, że obwiniony był zainteresowany wynikiem niniejszego postępowania, zatem oceniając jego wypowiedzi procesowe należało pamiętać, że nie był to dowód obiektywny a wymagający weryfikacji. Zwrócić tym samym należy uwagę na kilka kwestii, które w ocenie Sądu powodują, że wyjaśnienia obwinionego w pozostałym zakresie stanowią realizację przyjętej przez niego linii obrony i mają na celu wyłącznie ochronę obwinionego przed odpowiedzialnością za popełnione wykroczenie. Przed wszystkim wyjaśnienia obwinionego złożone zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i postępowania sądowego są sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Wyjaśnienia obwinionego w zakresie, w których przedstawił inną wersję przebiegu kontroli stoją w opozycji do zeznań starszego inspektora pracy **M. J.** Sąd nie znalazł podstaw do odmówienia przyznania zeznaniom świadka przymiotu wiarygodności. Świadek jest osobą obcą dla obwinionego, wobec tego, zdaniem Sądu brak jest podstaw, aby sądzić, iż mógł on składać celowo zeznania obciążające obwinionego, narażając się przy tym na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań. Ponadto zeznania świadka były nie tylko wewnętrznie spójne, ale również korespondowały ze sobą, jak i pozostałym, uznanym za wiarygodny, materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie.

Wyjaśnienia obwinionego w zakresie, w których twierdził, że wyznaczył pracowników do udzielenia pierwszej pomocy oraz do wykonywania działań w zakresie zwalczania pożarów i ewakuacji pracowników stoją z kolei w opozycji do zeznań pracowników zatrudnionych u niego, tj. **P. N., A. P., D. G., S. S. oraz D. W.** Wszyscy pracownicy zaprzeczyli, aby któreś z nich zostało w szczególności wyznaczone do udzielenia pierwszej pomocy oraz do wykonywania działań w zakresie zwalczania pożarów i ewakuacji pracowników. Żaden ze świadków nie znał osoby wyznaczonej z pośród nich, która byłaby odpowiedzialna za wykonywanie działań w zakresie zwalczania pożarów i ewakuacji pracowników. W tym zakresie Sąd dał wiarę świadkom, albowiem ich zeznania były spójne i korespondowały ze sobą. Niemniej wskazać należy, że Sąd napotkał trudności dotyczące weryfikacji wiarygodności zeznań świadków w kwestii istnienia listy osób odpowiedzialnych za udzielanie pierwszej pomocy, która według zeznań świadka D. G. znajdowała się w apteczce. Pozostali świadkowie nie posiadali wiedzy o owej liście, ale też sami kategorycznie jej istnieniu nie zaprzeczyli. Z kolei brak było innych dowodów, które potwierdzałyby którekolwiek stanowisko przedstawiane przez świadków. Wobec tego, Sąd, zgodnie z art. 5 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w., niedające usunąć wątpliwości rozstrzygnął na korzyść obwinionego i uznał, że lista tak była. Niemniej biorąc pod uwagę zeznania D. G., z listy tej wynikało, że każda osoba jest upoważniona do udzielenia pomocy przedmedycznej, co również stoi w opozycji do wyjaśnień obwinionego o wyznaczeniu konkretnych osób.

W niniejszej sprawie w charakterze świadków byli słuchani J. G. oraz E. W. na okoliczność zakresu usług, jakie biuro (...) świadczyło na rzecz obwinionego oraz I. B., który obsługiwał firmę w zakresie szkoleń w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy. Sąd nie znalazł podstaw do odmówienia przyznania zeznaniom niniejszych świadków przymiotu wiarygodności. Świadców są osobami obcymi dla obwinionego, wobec tego, zdaniem Sądu brak jest podstaw, aby sądzić, iż mogli oni składać celowo zeznania obciążające obwinionego, narażając się przy tym na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań.

Wracając jeszcze do oceny dowodów dokumentarnych, Sąd dał wiarę protokołowi kontroli z załącznikiem, pismom z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G., protokołowi uczestnictwa w szkoleniu z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, zaświadczeniu o ukończeniu szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz dokumentom zawartym w aktach osobowych. Bowiem dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne do tego organy lub upoważnione do tego osoby w formie przewidzianej przez prawo i na podstawie przepisów prawa. Nie sposób kwestionować również prawdziwości pozostałych dokumentów, jak regulamin pracy (wersja aktualizowana z 21 stycznia 2013 r.) dokumentacja oceny ryzyka zawodowego na konkretnym stanowisku, lista osób, które odbyły szkolenie z pomocy przedmedycznej, dokumentacja podstawowych zasad udzielania pierwszej pomocy przedmedycznej. Sąd bowiem nie nabrał żadnych wątpliwości co do ich prawdziwości, a ponadto nie zostały one w toku postępowania zakwestionowane przez strony.

W tym miejscu wskazać należy, że w toku niniejszego postępowania, zarówno wyjaśniającego, jak i jurysdykcyjnego, obwiniony przedłożył wiele dokumentów, jednak Sąd nie uwzględnił ich przy ustaleniu stanu faktycznego, ponieważ zawierały one m.in. zastrzeżenia obwinionego do ustaleń zawartych w protokole kontroli przez inspektora pracy oraz zastrzeżenia do pracy biura rachunkowego.

W ocenie Sądu zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy jest kompletny i nie wymaga uzupełnienia, zaś analiza informacji płynących z dokonanych ustaleń prowadzi do konkluzji, że obwiniony M. K. nie popełnił czynów wskazanych w pkt 25.2-26.2 oraz 25.5-26.5, a opisanych w pkt II i V części wstępnej wyroku.

M. K. stanął pod zarzutem nieodbycia od dnia 1 sierpnia 2017r. do dnia 23 listopada 2017r. szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy w zakresie niezbędnym do wykonywania ciężących na nim obowiązków, tj. wykroczenia z art. 283 §1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962) w zw. z art. 237³ §2¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962), §14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. Nr 180, poz. 1860 ze zm. oraz z 2007r. Nr 196, poz. 1420).

Zgodnie z § 15 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy, szkolenie okresowe osób, będących pracodawcami powinno być przeprowadzane w formie kursu, seminarium lub samokształcenia kierowanego nie rzadziej niż raz na 5 lat, a w przypadku pracowników na stanowiskach administracyjno-biurowych nie rzadziej niż raz na 6 lat. W toku postępowania jurysdykcyjnego obwiniony przedłożył protokół i zaświadczenie o ukończeniu szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy zorganizowane w formie kursu przez firmę (...). Z protokołu nr (...) wynika, że M. K. uczestniczył w szkoleniu z zakresu bezpieczeństwa i higieny w dniu 21 października 2012 roku. Kolejne szkolenie okresowe M. K. odbył w dniach 16-17 października 2017 r., a więc przed upływem pięciu lat, co zostało poświadczony zaświadczeniem nr (...). Wobec tego, nie można uznać, że M. K. w tym zakresie nie przestrzegał przepisów lub zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, a zwłaszcza przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy.

M. K. stanął również pod zarzutem dopuszczenia do pracy od dnia 1 czerwca 2017r. do dnia 15 listopada 2017r. bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku pracownika D. W., tj. wykroczenia z art. 283 §1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962) w zw. z art. 229 §4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm. oraz z 2017r. Dz. U. poz. 962).

Zgodnie z art. 229 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy wstępnym badaniom lekarskim podlegają osoby przyjmowane do pracy. Kodeks pracy przy tym nie wskazuje jednoznacznie, kiedy badania wstępne tracą swoją ważność. Niemniej pojęcie aktualnego orzeczenia lekarskiego zostało wyjaśnione w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2002 r. o sygn.. akt I PK 44/02 (Legalis 56104). I tak, Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że aktualnym orzeczeniem lekarskim w rozumieniu art. 229 § 4 Kodeksu pracy jest orzeczenie stwierdzające stan zdrowia pracownika w dacie, w której pracownik ma być dopuszczony do pracy. Zachowuje ono aktualność w okresie w nim wymienionym, jednak staje się nieaktualne w przypadku wystąpienia w tym okresie zdarzeń, które mogą wskazywać na zmianę stanu zdrowia pracownika. Uwadze inspektora pracy umknął fakt, że w związku z ubieganiem się przez D. W. o zatrudnienie u M. K. na stanowisko grafika-projektanta i przedłożeniu przez niego wszystkich niezbędnych dokumentów z tym związanych, w dniu 15 grudnia 2015 r. M. K. skierował D. W. na wstępne badanie profilaktyczne. Na podstawie badania w dniu 17 grudnia 2015 r. lekarz medycyny pracy wydał orzeczenie lekarskie nr (...), w którym orzekł zdolność D. W. do wykonywania pracy na stanowisku grafik-projektant wobec braku przeciwwskazań zdrowotnych. Niniejsze orzeczenie było ważne do 17 grudnia 2018 r.. W związku z tym, Sąd nie dopatrył się naruszenia art. 229 § 4 Kodeksu pracy, stanowiącego, iż pracodawca nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku w warunkach pracy opisanych skierowaniu na badania lekarskie. W momencie zatrudnienia D. W. przez M. K. badanie lekarskie nr (...) było ważne, zaś w toku postępowania Sąd nie znalazł okoliczności lub zdarzeń, które wskazywałyby na zmianę stanu zdrowia D. W. w okresie między wykonaniem badań lekarskich a przyjęciem go do pracy w dniu 13 czerwca 2016 roku na stanowisku grafik-projektant.

Niemniej w ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w trakcie przewodu sądowego materiału dowodowego pozwala na jednoznaczne uznanie, że M. K. dopuścił się popełnienia wykroczeń opisanych w punkcie drugim części rozstrzygającej wyroku.

Niepłacenie składek na Fundusz Pracy, o którym mowa w art. 122 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, polega na zaniechaniu terminowego wykonania obowiązku nałożonego na płatnika składek na podstawie art. 47 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Przepisy te określają termin płatności składek, którego przekroczenie może skutkować ponoszeniem odpowiedzialności za wykroczenie. Opłacenie składki polega na przelaniu odpowiedniej sumy pieniężnej (tytułem składki) na rachunek, którego dysponentem jest ZUS, w wysokości obliczonej zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz w ustawowo określonym terminie. Niniejsze wykroczenie popełnione jest w konkretnej dacie, w której sprawca zaniechał wykonania ciężącego na nim obowiązku, tj. nie uiszczył w wymaganym terminie składki na Fundusz Pracy.

W świetle niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż zgodnie z pismem z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 30 listopada 2018 r. M. K. owszem dokonał wpłat na Fundusz Pracy za sierpień, wrzesień i październik 2017 r., niemniej dokonał tego dopiero w dniu 13 listopada 2017 r. (dotyczy to składki za sierpień i wrzesień 2017 r.) i w dniu 8 grudnia 2017, tj. po rozpoczęciu kontroli (po 31 października 2017 r.). Tak więc, zaniechał ciężącego na nim obowiązku terminowego uiszczenia składek. Wskazać przy tym należy, iż opłacenie zaległych składek przez M. K. po rozpoczęciu kontroli nie spełnia przesłanki niepodlegania karze, określonej w art. 122 ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

W tym miejscu wskazać należy, że konieczna była modyfikacja opisu czynu popełnionych przez M. K. opisanego w punkcie 2 podpunkt a) w części rozstrzygającego wyroku. Modyfikacja ta miała na celu nie tylko jak najdokładniejsze i najpilniejsze odzwierciedlenie popełnionego przez obwinionego czynu zabronionego. Sąd na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonał weryfikacji inkryminowanego okresu, w którym obwiniony zaniechał działania, do którego był zobowiązany.

Odnosząc się z kolei do kolejnych dwóch wykroczeń przypisanych obwinionemu, tj. niewyznaczenia przez niego pracowników do udzielania pierwszej pomocy oraz do wykonywania działań w zakresie zwalczania pożarów i ewakuacji pracowników, wskazać należy iż ustawodawca nie sprecyzował, w jaki sposób pracodawca ma wyznaczyć pracownika odpowiedzialnego za udzielanie pierwszej pomocy, zwalczanie pożarów i ewakuację pracowników. Jak jednak wskazuje się w doktrynie, „wyznaczyć” oznacza „wskazać osobę, której zostanie powierzona jakaś funkcja, jakieś stanowisko, zadanie; powołać kogoś na jakieś stanowisko; powierzać, zlecać komuś jakąś pracę” (vide: A. Sobczyk (red.), Kodeks pracy. Komentarz. Wyd. 4, Warszawa 2018). Osoba wyznaczona do tak ważnych funkcji powinna się identyfikować z rolą, jaka zostaje jej powierzona. Wobec tego, w ocenie Sądu, wyznaczenie pracowników do udzielania pierwszej pomocy, wykonywania działań w zakresie zwalczania pożarów i ewakuacji pracowników, zgodnie z brzmieniem art. 209¹ k.p., musi posiadać charakter zindywidualizowany. Tym samym, obciążenie powinnościami z zakresu wskazanego w art. 209¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p. wszystkich pracowników (nawet po przeszkoleniu ich wszystkich) nie spełnia dyspozycji tego przepisu (podobnie: J. B., Obowiązek wyznaczania pracowników do udzielania pierwszej pomocy i wykonywania czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej i ewakuacji pracowników, (...)2009.4.64). Oskarżony w toku postępowania sądowego stał na stanowisku, że wyznaczył konkretne osoby do udzielania pierwszej pomocy, które wymienione są przy apteczce, która znajduje się w siedzibie firmy na holu głównym. Podobnie obwiniony twierdził, że pracowników odpowiedzialnych za wykonywanie czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej i ewakuację pracowników wyznaczył imiennie i pisemnie, w osobnym dokumencie, tj. regulaminie pracy. Niemniej po zapoznaniu się z Regulaminem Pracy i jego załącznikami, Sąd nie zauważył dokumentu, w którym obwiniony wymienił z imienia i nazwiska osoby odpowiedzialne za wykonywanie czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej i ewakuacji pracowników. Natomiast jeśli obwiniony miał na myśli załącznik nr 6, który dotyczy osób odpowiedzialnych pod nieobecność pracodawcy w biurze, wskazać należy, że ten dokument, nawet po zapoznaniu się z nim przez pracowników, również dyspozycji przepisu art. 209¹ k.p. nie spełnia. Po pierwsze z tego względu, że dotyczy ponoszenia odpowiedzialności materialnej i finansowej, po drugie, mimo wskazania konkretnego stanowiska, brak jest imion i nazwisk konkretnych pracowników. Z kolei w samym regulaminie brak jest informacji co do wyznaczenia konkretnych osób do wykonywania czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej i

ewakuacji pracowników. Idąc dalej, sam obwiniony innych dokumentów na tę okoliczność nie przedłożył. Słuchani na tę okoliczność pracownicy, nie potrafili wskazać osoby odpowiedzialnej w biurze za wykonywanie czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej i ewakuację pracowników, jak również podkreślali, że żaden z nich nie został przez pracodawcę szczególnie wyznaczony. W ocenie Sądu, również wyznaczenia konkretnych osób, nie zastępuje także podpisanie przez wszystkich pracowników oświadczenia o zapoznaniu się z przepisami przeciwpożarowymi. Odnośnie udzielania pierwszej pomocy, pracownicy również nie pamiętali, aby była powołana do tego konkretna osoba. Pracownicy uważali, że po szkoleniu zostali poinformowani, że każdy z pracowników może udzielać pierwszej pomocy. Wiele wątpliwości nasuwa również obecność listy pracowników odpowiedzialnych za udzielanie pierwszej pomocy, która według zeznań świadka D. G. znajdowała się w apteczce. Pozostali świadkowie nie posiadali wiedzy o owej liście, ale też sami kategorycznie jej istnieniu nie zaprzeczyli. Z kolei brak było innych dowodów, które potwierdzałyby którekolwiek stanowisko przedstawiane przez świadków. Wobec tego, Sąd, zgodnie z art. 5 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w., niedające usunąć wątpliwości rozstrzygnął na korzyść obwinionego i uznał, że lista tak była. Przyjmując jednak, że lista znajduje się w apteczce, to ona również nie spełnia dyspozycji art. 209¹ k.p., ponieważ jak to zeznała D. G. (2), z dokumentu tego wynika, że każda osoba jest upoważniona do udzielania pomocy przedmedycznej, a jak zostało to wcześniej wskazane, obciążenie powinnościami z zakresu wskazanego w art. 209¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p. wszystkich pracowników (nawet po przeszkoleniu ich wszystkich) nie spełnia dyspozycji tego przepisu. Wobec tego, przyjęc należy, że M. K. nie wykonał ciężącego na nim obowiązku wyznaczenia pracowników do udzielania pierwszej pomocy oraz wykonywania działań w zakresie zwalczania pożarów i ewakuacji pracowników, co z kolei wypełniło dyspozycję przepisu art. 283 § 1 k.p., który pociąga do odpowiedzialności za wykroczenie osobę, która będąc odpowiedzialnym za stan bezpieczeństwa i higieny pracy albo kierując pracownikami lub innymi osobami fizycznymi, nie przestrzega przepisów lub zasad bezpieczeństwa i higieny pracy.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 3 i 5 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 roku o Państwowej Inspekcji Pracy, w toku postępowania kontrolnego inspektor pracy ma prawo żądania od podmiotu kontrolowanego oraz od wszystkich pracowników lub osób, które są lub były zatrudnione, pisemnych i ustnych informacji w sprawach objętych kontrolą oraz wzywania i przesłuchiwania tych osób w związku z przeprowadzaną kontrolą oraz żądania przedłożenia akt osobowych i wszelkich dokumentów związanych z wykonywaniem pracy przez pracowników lub osoby świadczące pracę na innej podstawie niż stosunek pracy. Ponadto zgodnie z art. 27 przedmiotowej ustawy, podmiot kontrolowany ma obowiązek zapewnić inspektorowi pracy warunki i środki niezbędne do sprawnego przeprowadzenia kontroli, a w szczególności niezwłocznie przedstawić żądane dokumenty i materiały, zapewnić terminowe udzielanie informacji przez osoby, o których mowa w art. 23 ust. 1 pkt 3. Biorąc pod uwagę stan faktyczny, ustalony w niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że M. K. nie zapewnił inspektorowi pracy środków niezbędnych do sprawnego przeprowadzenia kontroli. Owszem, Sąd miał na uwadze, że ze względu na charakter prowadzonej przez obwinionego działalności gospodarczej, obwiniony mógł nie mieć możliwości stawiennictwa w siedzibie Państwowej Inspekcji Pracy ze względu na zbyt krótki przedział czasowy między dniem stawienia się obwinionego w siedzibie Państwowej Inspekcji Pracy w L. a dniem otrzymania przez obwinionego wezwania do osobistego stawiennictwa. Jednakże obwiniony nie może zasłaniać się obowiązkami służbowymi, jeżeli sam proponował terminy, w których mógłby się stawić w siedzibie Państwowej Inspekcji Pracy w L., a ostatecznie w tych terminach nie stawił się. Do tego zupełnie niezrozumiałe dla Sądu jest fakt, informowania inspektora pracy o niemożności stawienia się w dniu, w którym miał stawić się i udzielić wyjaśnień inspektorowi pracy, zwłaszcza, że wezwania za pośrednictwem poczty elektronicznej obwiniony otrzymywał z kilkudniowym wyprzedzeniem. Zupełnym przejawem lekceważenia wezwania sporządzonego przez inspektora pracy przez obwinionego był również fakt niestawienia się obwinionego na wezwanie inspektora pracy bez jakiegokolwiek uprzedzenia czy usprawiedliwienia. Ponadto obwiniony odwlekał termin przedstawienia dokumentów żądanych przez inspektora pracy. Zbywał inspektora pracy, obiecując wysłanie dokumentów w terminie i sposobem wskazanym przez obwinionego. Co gorsza sytuacja ta miała miejsce przez trzy miesiące. Wobec powyższego, należy uznać, że obwiniony swoim zachowaniem utrudniał działalność organu Państwowej Inspekcji Pracy, czym wypełnił znamiona wykroczenia określonego w art. 283 § 2 pkt 8 Kodeksu Pracy.

W tym miejscu wskazać należy, że konieczna była modyfikacja kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez M. K. opisanego w punkcie 2 podpunkt d) w części rozstrzygającego wyroku. Sąd usunął z kwalifikacji prawnej przyjętej

przez oskarżyciela przepisy, których znamion nie wypełniło zachowanie M. K., w tym art. 23 ust. 1 pkt 4 i 6 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 roku o Państwowej Inspekcji Pracy oraz art. 207 § 2 pkt 6 Kodeksu pracy.

Uznając obwinionego za winnego popełnienia opisanych wyżej czynów, Sąd wymierzył mu (na podstawie art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r.- Kodeks pracy w zw. z art. 9 § 2 k.w.) łączną karę grzywny w kwocie 1500 złotych.

W chwili dokonania czynów obwiniony był osobą dorosłą oraz dojrzałą intelektualno-emocjonalnie. Ponadto nie dopuścił się czynów w warunkach anormalnej sytuacji motywacyjnej, które mogłyby wyłączyć przypisanie obwinionemu winy. Tym samym można było od niego wymagać zachowania się zgodnego z prawem. Tym bardziej, że jako biegły oraz osoba prowadząca działalność gospodarczą znane mu były przepisy Kodeksu pracy oraz innych ustaw oraz odpowiednich dla nich aktów wykonawczych.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Sąd ocenił, że stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego był znaczny. Jawnie naruszył on przepisy kilku ustaw i naruszył w ten sposób kilka przedmiotów ochrony, w tym: prawidłowe funkcjonowanie Funduszu Pracy (państwowego funduszu celowego, którego środki przeznacza się na finansowanie konkretnie wskazanych wydatków określonych przede wszystkim w art. 108 ust. 1 o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy) oraz prawo pracownika i innych osób pracujących lub przebywających na terenie prowadzonej przez pracodawcę lub przedsiębiorcę działalności do bezpiecznych i higienicznych warunków pracy. Obowiązek zapewnienia pracownikom bezpiecznych i higienicznych warunków pracy jest jedną z podstawowych zasad prawa pracy, gdyż celem tego obowiązku jest ochrona życia i zdrowia ludzkiego.

Wysokość wymierzonej wobec M. K. łącznie kary grzywny w kwocie 1500 zł uwzględnia wskazania określone w art. 24 § 3 k.w. Należy zaznaczyć, iż z uwagi na treść art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r.- Kodeks pracy, Sąd mógł wymierzyć obwinionemu karę grzywny w wysokości od 1000 zł do 30000 zł. Tak więc, Sąd wymierzył obwinionemu karę w wysokości zdecydowanie bliższej ustawowemu minimum, uwzględniając przy tym dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Orzeczona grzywna, biorąc pod uwagę możliwości zarobkowe obwinionego, który prowadzi własną działalność gospodarczą, nie będzie dla niego nadmiernym obciążeniem, a jednocześnie będzie stanowiła dolegliwość, która zmotywuje obwinionego do przestrzegania w przyszłości zasad określonych przepisami prawa pracy.

Sąd orzekł również o kosztach procesu obciążając nimi obwinionego z uwagi na wydanie wyroku skazującego. W konsekwencji Sąd na podstawie stosownych przepisów obciążył obwinionego M. K. zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 120 zł oraz zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 150 zł.

SSR Grzegorz Jankowiak